kráte, když při prvé volbě byly odevzdány hlasy jen dvěma kandidátům a oba dosáhli rovného počtu hlasů.

Na tomto právním názoru setrvává nss i v daném případě, kde tomu jest právě tak, podotýkaje zde ještě toliko, že mylnost názoru zastávaného stížností, jako by užší volba byla vlastně jen opakováním volby prvé a nemohla míti praktického významu, byla právě při sporné volbě potvrzena tím, že při prvé volbě starosty obdrželi Jan G. a Juraj V. po 18 hlasech, kdežto při volbě užší dostal G. 19 a V. 17 hlasů, takže k rozhodování losem již vůbec nedošlo.

Nemohl proto nss tuto část nař. rozhodnutí uznati za odporující zákonu. Přes to musil však v odpor vzaté rozhodnutí zrušiti podle § 7 zák. o ss pro nezákonnost, kterou shledal v rozhodnutí o námitce č. 1 a.

č. 8229.

Živnostenské právo. — Dávky za úřední úkony: I. Je oznámení o tom, že průmyslový podnik zřizuje ústřední a prodejní kancelář, ohlášením živnosti a rovná se to vydání živn. listu, vezme-li živn. úřad oznámení to na vědomí? — II. Zákon č. 53/25 o dávkách za úřední úkony postihuje dávkou úřední úkony provedené za jeho účinnosti, třebas strana o úkon žádala před účinností zákona.

(Nález ze dne 12. listopadu 1929 č. 19.896.)

Věc: Firma »Pražské akciové cihelny« v P. (adv. Dr. Theodor Kopecký) proti zemské správě politické v Praze stran dávky za úřední úkon.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Magistrát hl. města Prahy výměrem z 18. září 1925 vzal na vědomí opověď st-lčinu, že zřídila v Praze ústřední a prodejní kancelář svých továren, a rovněž vzal na vědomí její oznámení, že tuto kancelář přeložila do Prahy čp..... Za výměr, jímž vzal na vědomí zřízení ústřední a prodejní kanceláře v domě čp..., předepsal magistrát st-lce dle sazby C pol. 3. dávk. řádu dávku 5.000 Kč. Odvolání, jež st-lka proti vyměření dávky podala, a v němž zejména namítala, že zřízení kanceláře není opatřením vyžadujícím vydání živn. listu, zamítl žal. úřad z důvodu, že šlo o zřízení hlavního závodu, odkud je řízen obchodně a technicky celý podnik a nikoliv pouze o přeložení místností. Pokud týče se výše dávky, poznamenal úřad, že výměra dávky pohybuje se v mezích zákonné sazby a je přiměřena základnímu kapitálu st-lčina podniku.

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané uvážil nss takto:

St-lka spatřuje porušení svých práv především v tom, že žal. úřad její podání, učiněné v roce 1921, vyřídil teprve v roce 1925 za platnosti zákona o dávkách za úřední úkony, a dovozuje, že úřad, nevydav st-lce písemné vyřízení po tak dlouhou dobu, vzal vlastně již dříve mlčky st-lčino podání na vědomí. Výtky tyto jsou bezdůvodné. Okolnost, že st-lka zavdala podnět k úřednímu úkonu již před vydáním dávkového zákona č. 53/1925, nezbavuje ji dávkové povinnosti, neboť řečený zákon postihuje dávkou úřední úkony za platnosti jeho provedené

bez ohledu na to, kdy k nim byl dán podnět, nebo kdy o ně bylo žádáno. Právem proto vl. nař. č. 163/25 v § 14 konstatuje, že pro poplatnost úkonu je rozhodnou doba, kdy úkon byl proveden, nikoliv, kdy byl dán k němu podnět. Z poměrně dlouhé doby, která uplynula mezi podáním v r. 1921 a jeho vyřízením v roce 1925, nelze také usuzovati, že úřad prvé stolice vzal ono podání mlčky k úřední vědomosti již před vydáním zák. č. 53/1925, neboť tento závěr z řečené premisy nikterak neplyne, a mimo to nelze přehlédnouti, že šlo-li skutečně o opověď živnosti, o čemž níže ještě bude řeč, nemohl úřad opověď bráti mlčky na vědomí, nýbrž byl povinen ji vyříditi vydáním živn. listu nebo zákazem živnosti (§ 13 živn. řádu).

St-lka dále namítá, že nešlo o vydání živn. listu, ježto zřízení st-lčiny kanceláře, jež je pouhým adm. opatřením, takového aktu úředního nevyžadovalo. Ani této výtcee nelze přiznati oprávnění. St-lka sama, oznamujíc úřadu zřízení kanceláře, uvedla, že činí tak na základě § 11 živn. řádu, jenž jedná o ohlášení nastoupení živnosti, a výslovně žádala za vydání živn. listu k nastoupení živnosti. St-lka přála si tedy vydání živn. listu a nemůže proto důvodně vytýkati, že úřad řečené podání její jako žádost za vydání živn. listu pojal a je také tak vyřídil.

Pokud st-lka vytýká, že vyřízení, jehož se jí dostalo, není označeno jako »živn. list«, sluší poznamenati, že nezáleží na tom, jak vyřízení ono je označeno, nýbrž čím ve skutečnosti jest, a v tom směru není pochyby, že dotyčný výměr obsahuje vyřízení st-lčiny odpovědi zřízení prodejní kanceláře dle §§ 13 a 144 odst. 2. živn. řádu, t. j. obsahuje vydání živn. listu na základě provedeného ohlášení živnosti svobodné. Na povaze tohoto aktu jako listu živn. nemění nic okolnost, že v něm vzal úřad zároveň na vědomí změnu stanoviště řečené kanceláře, neboť označení stanoviště živnosti jest dle § 144 odst. 2 živn. řádu v souvislosti s §§ 12 a 13 živn. řádu nutnou součástí živn. listu.

č. 8230.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Při vyměřování dávky z přírůstku hodnoty z převodu nemovitosti zcizené smlouvou směnnou je zcizovací hodnotou vždy obecná hodnota této nemovitosti v době zcizení.

(Nález ze dne 12. listopadu 1929 č. 19.912.)

Prejudikatura: Boh. A 1108/22, 7399/28, 7422/28.

Věc: Antonín a Jenovefa, Josef a Žofie Š. (adv. Dr. Kar. Winkler z Mor. Ostravy) proti zemské správní komisi pro Slezsko o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Podkladem sporných předpisů dávkových byly dvě směnné smlouvy z 8. dubna 1925. Jednou smlouvou postoupili manželé Josef a Žofie Š. pozemky ve vl. č.... Báňské a hutní společnosti směnou za dílce pozemků ve vl....; druhou smlouvou postoupili manželé Ant. a Jenovefa Š. téže společnosti pozemky ve vl.... směnou za po-